

Zondaggroep I, 2 december 1962,

Goedenmorgen, vrienden.

Wij zijn hier bij elkaar om een klein beetje na te denken over wijding, en dat kun je natuurlijk in duizend-en-een richting zoeken. Je kunt het zoeken in de richting van het onderricht, van de incantatie, van de predikatie. Nu moet ik u eerlijk zeggen, dat dat voor mij altijd een grote vraag is,

WAAR VINDT MEN WIJDING?

Want het hele leven van de mens en ook van de geest vindt eigenlijk zijn wijding in een innerlijk contact met het Hogere. Waar je dat contact vindt, dat is nooit te bepalen. Je kunt in een plechtstatige kerk zijn met een ruisend orgel, een schitterend koor, waar een predikant mooie woorden dondert van de kansel. Maar wat blijft er ten slotte van over, als je naar huis gaat? Alleen maar het gevoel van verlichting, dat je aan een kerkelijke plicht hebt voldaan.

Je kunt soms ook zo heel eenvoudig praten over simpele dingen, of je kunt alleen eens zitten en denken.....en ineens is dat gevoel van wijding er wel. Daarom hoop ik, dat u het niet erg vindt, als ik dat gevoel van wijding deze keer niet ga zoeken in de mooie woorden of in de dichtsterlijkheid; dat is ook iets, dat altijd erg veel indruk pleegt te maken.

Als u zoekt naar een geestelijke waarheid, moet eigenlijk de vorm op zichzelf minder belangrijk zijn, want een geestelijke waarheid, een contact met het Hogere, een besef van een goddelijke werkelijkheid ligt overal. Wanneer je naar buiten kijkt en je ziet de zon, dan kan die zon beter preken dan enige mens; en een vogel, die zo'n beetje zit te kwinkeleren in een lage vlucht, weet een mens soms veel dieper in de ziel te grijpen en veel dichtster bij de waarheid te brengen dan alle kunstmiddelen der retorca ooit klaarspelen.

Wat is dan eigenlijk wijding? Natuurlijk, het is in zekere zin de wijsheid, die ons is overgeleverd. We vinden het in de Evangelien, we vinden het in goddelijke wetten, maar we vinden het net zo goed alleen in onszelf. Een vriend van mij, die een studie maakt van de mens maar ook van bepaalde inwijdingsprincipes, heeft het eens zo uitgedrukt:

Wanneer je in jezelf rustig bent, wanneer je in jezelf voor een kort ogenblik wil zoeken naar waarheid en naar oneindigheid, dan spreekt er iets; en dat is de wijding. En dan is de mens als een kathedraal, waar in de stilte, in de bezonkenheid, in de verschaalde geuren van wierook en lang gesproken woorden, ineens ergens God staat te midden van de leegte; want wij zijn leeg.

We denken, dat we vol zijn met onze gedachten en ons streven en onze plannen, maar als je het goed nagaat, is dat eigenlijk maar weinig. We menen nu wel, dat we onze taak hebben, onze plicht en onze kennis, maar zijn die werkelijk wel zo groot? Is dat niet zo iets als een gotisch ornament, waarmee een pilaar is versierd of een klein altaar, verscholen in een zijbeuk van onze kathedraal? God in de tempel van je wezen. Ik vind dat een mooi beeld.

Maar als ik dan zo denk aan de mens, ontdek ik ook dat hij in zijn eigen kathedraal heel veel altaren opricht. Hier staat Jezus, daar staat de Meester en daar een lieve overgegene en elders staat sociaal aanzien en zijn eigen belangrijkheid, zijn eigen ik misschien, alles op een altaar. Die dingen zijn dood, leven kunnen ze alleen door de goddelijke adem. Wanneer ik dus moet proberen wijding te vinden, zou ik eigenlijk de echo ervan in de mens moeten wakker roepen.

Je leeft en denkt op je eigen manier en dat is heel begrijpelijk. Zoals vroeger de mensen hun kerken gebouwd hebben ook op hun eigen wijze, zoals een ieder geloof op zijn eigen manier. Wij zijn individuen, wij hebben onze eigen mogelijkheid, onze eigen taak. Om nu, wijding te bereiken moet er ergens in ons allen iets zijn, dat gelijk is: God.

Wat zijn tempels, als er geen God in leeft? Wat zijn mensen, als in hen niet ergens een goddelijk antwoord is op de vele vragen, die ze aan het leven stellen?

Hier begin je dan te zoeken. Het wordt een speurtocht door alle delen van het leven, door alle mogelijkheden van het menselijk bestaan. Waar vind ik wijding? En dan kan ik daar maar een antwoord op geven. Overal waar een begrip is voor het contact met elkaar en met God, daar kan wijding zijn. En waar dat begrip niet bestaat, waar holle menselijke frasen regeren, daar, is alleen het lege, predikende geweld.

En dus zoek ik op mijn manier en ben ik op het ogenblik gebonden, aan het woord. Wat kan ik u laten zien van mijn werkelijk wezen, van mijn werkelijke waarheid? Ik kan alleen maar wat woorden uitzenden via een voertuig. En wat ik u dus vertel, is het resultaat van een speurtocht, waarmee ik heb geprobeerd God te vinden in de mens en in het contact met de mens. Ik hoop dus, dat u me vergeeft, als mijn woorden dan wat onvolledig zijn.

Allereerst: waar ik ook ga, op de wereld, tussen de sterren, 'vind ik ergens een heimwee. En het vreemde is, het is een onbestemd, een vaag heimwee, want je weet eigenlijk niet waarheen je zou willen terugkeren. Ik geloof dat het het heimwee is naar de directe verbondenheid met het leven. Dat heimwee op zichzelf kun je wegpraten. Je kunt zeggen, dat het leven zoveel eist en dat je toch zo belangrijk bent.

Soms ontdek je dat de mens het heimwee verliest in een andere mens, maar ook dan is het een gezamenlijk heimwee. Dan denken die twee mensen er niet eens meer aan, maar in hen blijkt toch ergens de honger naar het onbestemde te bestaan.

Dan vind ik een oude spreuk, die volgens mij de oorzaak van dat heimwee weergeeft:

Wij, die kwamen uit de vervulling, wij zijn uitgegaan, zoekend naar bewustzijn door alle tijden en sferen. Leven na leven wentelt de trap. En waar wij gaan, in hemel of in helle sferen steeds weer op het pad, voelen wij, hoe nog de volheid ons ontbreekt, waaruit we eens zijn voortgekomen.

Dat is het eerste punt; een onvervuldheid. En het heimwee zelf brengt dan het ogenblik, dat ik zou willen noemen: de herinnering. Want wanneer wij God ontmoeten op onze manier, dan is dat niet een directe ontmoeting met een goddelijke werkelijkheid.

Ik vraag mij trouwens af, of een mens en zeker een geest in de vormkennende sferen ook in staat zou zijn een goddelijke werkelijkheid zonder meer te verdragen. Neen, het is meer een illusie, een benadering, een vage herinnering, zoals een grijsaard terugdenkt aan de dagen van zijn jeugd en daarbij onwillekeurig het schone, het lichte ziet, maar niet meer begrijpt, wat er allemaal mee verbonden was.

Je denkt terug aan die oneindigheid en dan, ja, dan moet je het Koninkrijk Gods eigenlijk terugvinden.

In het Huis mijns Vaders zijn vele woningen. Ach, het is zo begrijpelijk. Wij zijn allemaal verschillend. We hebben allemaal een eigen doel, een eigen kracht, een eigen stem en toch horen wij in het Huis des Vaders. Wij zijn deel van God. In de Schepper zijn wij allen verbonden. Uit Zijn oneindige liefdekracht brengt Hij het Al voort. En ziet, door Zijn liefde houdt Hij al in stand en slechts wie Zijn liefde erkent en beleeft, weerspiegeld ziende Zijn liefde in alle dingen, hij herkent iets van de Vader, Die hem heeft uitgezonden en hem zegt; Keer terug.

Ja, dat zit erin. Dan vind je elders weer (laat ons vandaag als het kan een beetje in de buurt van het Christendom blijven) de gelijkenis van de Verloren Zoon. We hebben ons erfdeel opgevraagd. Het erfdeel van het scheppend bewustzijn. We zijn uitgegaan uit het Vaderhuis en de Vader heeft ons Zijn zegen meegegeven en alles, waarop we recht hebben. Maar nu moeten we zelf de weg vinden. En zelfs in den vreemde, in de roes van het leven met al zijn ontstellende schoonheid, maar ook met zijn afgrondelijke wanhoop soms blijft ergens de herinnering aan thuis bestaan. Het is alleen maar zo vervelend, dat wij meestal eerst tot God en tot de werkelijkheid willen terugkeren, wanneer we in de goot liggen.

Hij was zwijnenhoeder en at de drab der zwijnen. Nu kunnen wij niet zeggen, dat wij misschien allemaal zwijnenhoeders zijn (dat zou een heel geknor worden), maar we kunnen toch wel zeggen, dat wij ook vaak de drab der zwijnen eten, want een groot gedeelte van je leven, van je bestaan is eigenlijk afhankelijk geworden van op zichzelf onbelangrijke en vaak waardeloze dingen. Het beetje werk dat je hebt en de erkenning die je van je buurman krijgt, de idee van grootheid of belangrijkheid die nog in je leeft, de manier waarop je een ander op zijn plaats

kunt zetten enz., zijn vaak belangrijker dan de werkelijkheid; de verbondenheid met alle dingen, die in God leeft.

Maar juist als je dan ontdekt, hoe onbevredigend het leven is, wil je terugkeren; en die terugkeer is altijd een lange weg. Wij kunnen niet zeggen dat we zo eens eventjes terugkeren, dat we ergens God weer ontmoeten. Neen, we gaan net als de Verloren Zoon (neen me niet kwalijk, het is een echt predikantenvoorbeeld) terug naar huis. En ja, je hebt misschien een enkele korst brood en je komt nog niet helemaal om van gebrek, maar je moet rusten; je bent soms doodmoe in het leven. En juist als je zo doodmoe bent, dan komt de herinnering terug aan het Vaderhuis. Je kunt het niet omschrijven, je weet het niet precies meer, hoe het is, maar je voelt het weer evens het is de kracht, die je zo dadelijk weer doet voort gaan op het levenspad.

Kijk, dan heb ik het idee, dat dat wijding is. Wat wij wijding noemen, is alleen maar een herinnering aan iets, dat was en het doel waarheen we gaan, want in deze beide leeft de kracht, waaruit je bent voortgekomen.

En dan zoek je verder in de mens en vraag je; Waar vindt hij zijn wijding? Ik moet zeggen, dat ik dan tot ontstellende ontdekkingen kom. Want de meeste kerken, waar je dan toch de meeste wijding zou verwachten, bezitten die niet. Je zou de wijding verwachten in het gebed, maar meestal vind ik het daar niet. Waarom? Ach, u weet het, in de tempels staan de mensen te smeken en af te wachten, of God dat ene wonder doet, wat ze zo graag zouden willen; of God eens eventjes alles in orde zal maken. En als ze dat niet doen zoals ze in de moderne tijd een gezang zingen en naar een predikatie zitten te luisteren och, dan zitten ze zich eigenlijk af te vragen, of dominee nou vroeg genoeg zou uitscheiden, zodat zij de trein van 12.10 in plaats van die van 12.30 zouden kunnen halen. Of ze zitten ondertussen erover na te denken, of tante Eulalie wel op tijd de koffie opgezet zou hebben. Ik bedoel, daar zit geen wijding in.

Dan zie je een mens bidden. En ja, als je dat dan goed bekijkt, dan is het net een kind voor Sinterklaas; Lieve God; geef ons vrede. Lieve God, geef me een klein beetje rijkdom. Lieve God, zult u zorgen dat mijn gezondheid in orde is, Lieve God, zorg voor mijn kinderen, mijn kleinkinderen, voor de buurman, de buurvrouw. Zorg, dat de melk niet bederft en dat het morgen mooi weer is.

Ach, dan zeg ik: Waar blijft God eigenlijk? En toch, toch moet er eigens in de mens die wijding te vinden zijn.

Nu heeft onze nieuwe wereldleraar natuurlijk ook zijn lessen gegeven. Het vreemde is, als ik naar wijding zoek, dan vind ik juist bij hem een lesje, dat ik meteen zou kunnen onderschrijven, dat is voor mij, dat is waar. Wat hij zegt, klinkt heel erg ingewikkeld, maar ik zal het u zo dadelijk verklaren. Hij zegt:

Wanneer mijn ziel antwoordt op de roep der tijd, wanneer zij de kracht erkent van geesten, die rond haar zijn, wanneer zij uit zich verwerkelijkt de roep, die in haar leeft, ontmoet zij de Schepper, waaruit zij is voortgekomen. Want niet in wat ik ben maar in dat, wat ik ontmoet bij anderen, leef ik waarlijk. En mijn God spreekt in mij, wanneer ik Zijn invloed niet verloochen.

Nu moet u begrijpen; dat in bepaalde landen de astrologie een heel grote rol speelt. Maar dat hij daarop de nadruk legt, is zelfs voor de westerling niet zo dwaas:

Wanneer wij wijding willen hebben en de sterren staan verkeerd, dan zijn we prikkelbaar en zijn we a.h.w. op hol geslagen. Wat kunnen we dan doen? We kunnen van alles bereiken. We kunnen ons aan die invloed onttrekken misschien, maar kunnen we God nog vinden? Erkennen we echter, dat het ook God is; Die spreekt, dat het God is en niet Mars of Venus of de maan, die iets in je tot stand brengt en wij kunnen die dingen in onszelf bevestigen en daarin het volmaakte zoeken, dan spreekt God. Wanneer wij ons in het leven bezighouden met alle dingen en we zoeken daarin ergens de bevestiging van de eenheid, de volmaaktheid, van het Goddelijke dat we kennen, zouden we dan eigenlijk niet de ware wijding vinden?

Je kunt de wereld zo gemakkelijk ontkennen. Er zijn mensen, die de wereld ver van zich afwijzen. O, roepen ze uit, deze zondige wereld. Weg met de zinnelijkheid, weg met de streling der zinnen, weg met de genietingen van het oog. Streel de smaak niet, strooi as op uw voedsel. Maar ze zetten er niets anders voor in de plaats, U moogt natuurlijk in het leven

aanvaarden en ontkennen wat u wilt, dat zal geen verschil uitmaken. Een mens, die in de volheid van dagen leeft, kan God evengoed ontmoeten als een, die zich pijnigt in duisternis, waar hij geen werkelijke God ontmoet.

God is overal, in alle dingen. Maar heb je het recht, ja, heb je de kracht om alles wat je beïnvloedt te ontkennen en toch God te ontmoeten? Ik geloof het niet. Ja, misschien denkt u, dat ik nu weer zit te kletsen, maar ik probeer voor u een beeld op te bouwen van wat voor mij wijding is. En dan ontdek ik, dat ik door de erkenning van alles wat bestaat, ook van mijn eigen wezen dus, veel dichterbij God ben dan door alle ontkenning. Een bekend voorbeeld is de mens, die zoveel kwaad ontmoette in de wereld, dat hij de hele wereld ontkende en toen ontdekte hij, dat hijzelf eigenlijk ook nog kwaad was, want hij was niet volmaakt. Hij doodde toen zichzelf en kon weer helemaal opnieuw beginnen, want in zijn zoeken naar volmaaktheid vond hij God niet. Hij moest n.l. niet God zoeken op zijn wijze door de volmaaktheid van zijn denkbeeld te manifesteren maar hij moest God zoeken door de volmaakte goddelijke waarheid in zijn bestaan te erkennen, en dat is een groot verschil.

De kracht, die ons bindt met God laten we daar nu maar eerlijk over zijn, we kunnen dat natuurlijk ontkennen en we kunnen zeggen dat God iets is, dat ergens ver weg zit is toch eigenlijk een raadsel. Als God alleen in een kerk zit, dan leven we niet buiten een kerk. Waarom ons begrip van wijding dan alleen te verbinden met het exceptionele en niet met het normale? Wanneer ik God erken, zoals ik nu ben, wanneer ik leef in vreugde, desnoods met alle strelingen der zinnen, met de genietingen van oog en oor, met prikkelingen van smaakpapillen, de verzadiging van mijn wezen, maar ik erken God erin, werkelijk, heb ik dan eigenlijk niet veel meer wijding dan iemand, die er een komedie van maakt?

Ja. onze band met God - ik heb het al willen zeggen - is dan liefde. En dan moeten we die liefde niet verkeerd begrijpen. Heel veel wat de mens liefde noemt, is bezitszucht. En heel veel wat de mens liefde pleegt te noemen is ook - laten we eerlijk zijn - begeerte zonder meer. Maar werkelijke liefde is toch een aanvaarding van het bestaan, de aanvaarding van al het zijnde zonder voorbehoud.

Als je een kind liefhebt en je tracht niet alleen maar het kind te bezitten en te vormen naar jezelf en je eigen gestalte, maar je hebt het werkelijk lief, dan beseft je dat het een wezen is met een eigen persoonlijkheid. Je zult het helpen en je zult het behoeden, en of het nu stout is of lief, ach, je houdt er eigenlijk evenveel van. En of dat kind nu zijn eigen weg gaat of een kopie is van jezelf, dat maakt niets uit. Wanneer het je kind slecht gaat, dan voel je jezelf niet prettig, dan zou je willen helpen. En de grootste liefde is soms om dan niet te helpen maar om te begrijpen dat kinderen, die ouder worden hun eigen problemen moeten oplossen; dat je de toevlucht moogt zijn, maar dat je niet kunt zijn degene, die het leven voor hen opbouwt.

Gods liefde is in alle dingen. We denken altijd dat Gods liefde (de band met God) afhankelijk is van een manier van doen en van formules. Maar eigenlijk is God overal. Gods liefde is net zo goed bij de hoogheilige kluizenaar als bij het meisje van de straat. Gods liefde is net zo goed bij een krassende raaf, die door de lucht wiekt als bij de mooiste bloem, die er in de lente kan zijn. God is overal en Hij erkent in alles het eigene, en wij moeten dus in het eigene van ons wezen, van ons zijn God erkennen.

De werkelijke wijding krijg je wanneer je de eenheid beseft van alles wat je bent zonder enig voorbehoud. En dan spreekt God en komen er ogenblikken van stilte. Soms meditatie, soms dromen, soms inspiratie, ach, wie zal er een naam aan geven? Dan spreekt God tot je. Hij tekent je de banden, die er in je leven bestaan en je plicht. Hij spiegelt je soms ook de zorgen voor, die komen of de mogelijkheden die je hebt, maar God spreekt. Dan is het gemakkelijk uit te roepen; Dat is je onderbewustzijn! Dat is een zekere voorkennis (we spreken dan nog niet eens van paranormale begaafdheden) dat is de geest. Maar al die dingen zijn toch maar facetten van God.

Als Jezus nu werkelijk al dat onderscheid had gemaakt, dat de doorsneemens maakt, had hij dan werkelijk kunnen zeggen: Als ik spreek tot u, dan is dat de Vader, Die tot u spreekt door mij? Ik geloof het niet. En wanneer wij dus ergens God opzij schuiven om er andere redenen voor in de plaats te zetten, ja, dan verliezen we dit contact en ook de daaruit voortkomende wijding. Nu is dat niet alleen maar de wijding van een woord of van een sfeer. Neen, het is zelfs de inwijding. In onszelf erkennen we sommige geheimen. In onszelf kennen we dromen,

behoefden en noodzaken, maar zijn die dan niet uit God? We kunnen die dingen niet werkelijk goedpraten. En dan krijgen we het wonderlijke.

Wanneer we dat, wat in ons leeft, erkennen als zijnde uit God geboren, als deel van de goddelijke liefde, dan vinden we een weg om ook dat te uiten en dan wordt het de ene keer een bezwering, een incantatie, een volgende keer misschien eenvoudig een hulp aan een ander verleend en de derde keer is het eigenlijk een tamelijk scherpe zakelijke handeling. Maar als het uit ons wezen voortkomt, dan brengt het een vreugdige stilte in jezelf met zich, een soort verbaasd staan over jezelf en de wereld en daarin lijkt het dan, alsof er een zegen op rust.

Kijk, dat is nu voor mij wijding. Het klinkt misschien gek om het zo te zeggen. Je bent eraan gewend, dat er heel mooi wordt gepreikt. En ik weet van tevoren, dat sommigen, die deze woorden horen of onder de ogen krijgen, zullen zeggen; Nou, nou, wat wordt er weer gekletst. Maar is dat eigenlijk niet, omdat ze het essentiële niet vatten? Misschien past het niet voor hen. Laten we dus rustig verdergaan.

Wij zoeken wijding, wij zoeken inwijding. Wij zoeken kracht en inzicht. Ligt dat niet in heel ons wezen? Ligt dat niet overal? Ja, dat was het eerste punt voor vandaag. Als ik dus die gedachten van wijding en het zoeken naar wijding nu ontwikkel, dan moet ik ook verdergaan en moet ik me afvragen, of het niet mogelijk is, dat er in de mens en uit de mens iets goddelijks zit en iets goeds voortkomt? Kan de mens niet zelf zijn erfdeel hanteren en het scheppen en herscheppen; in zich de waarheid erkennen en buiten zich de waarheid opbouwen, zodat hij a.h.w. Gods woning ook buiten zich bouwt? Maar hij laat zich natuurlijk niet over woningen uit. Gods woning! Wanneer Onze Lieve Heer op aarde zou zijn, dan zou Hij ook lijden onder de woningnood. Maar ik bedoel met Gods woning eigenlijk de harmonie.

Wanneer er een paar mensen goed voor elkaar zijn, dan heb ik altijd het idee: dit is een stukje van Gods woning. Wanneer mensen een eenheid van denken krijgen en daarbij niet elk voor zich spreken, maar als ze die eenheid vinden en ze geven daaraan uiting, dan ontstaan er banden, en als je dan zegt je neemt me de woorden uit de mond, dan vind ik daarin ergens een goddelijke kracht. En ik heb zo het idee, dat wij allen mens en geest veel te weinig gebruik maken van die kracht.

Op het ogenblik dat ik bid, erken ik God. En als ik zeg: God, geef me de waarheid en de kracht om voort te gaan, om ingewijd te worden in uw werken dan heb ik gelijk ook, want dat wens ik. Maar moet ik dan ook niet zeggen: God, wat Gij in mij legt, zal ik op de proef stellen, ik zal ermee werken, ik zal het maken tot Uw kracht buiten mijn wezen. En als ik zeg: God, Gij eeuwige Kracht van liefde, moet ik dan ook niet zelf naar buiten toe een kracht van liefde zijn? Dan kan ik toch niet kribbig zijn en met een zeker voorbehoud mijn medemensen van me afduwen en gelijktijdig zeggen; God is liefde in mijzelf.

Wij zijn, wanneer we ons ervan bewust worden, deel van het Eeuwige, deel van alle elementen die rond ons zijn. Onze ziel gaat als de wind over de landen en in de sidderende aarde hervormt ons eigen wezen zijn structuur, beantwoordend aan nieuwe spanningen en nieuwe tijd, als het eeuwig ruisen van de zee, soms stormachtig, soms kalm. En in onze gevoelswereld en in het ik boetseren wij a.h.w. de kust van het levens ons contact met die vaste wereld, waarin we moeten leren en leven, wanneer we op aarde zijn. We boetseren de gestalten en vormen, waarin wij de eeuwigheid ontmoeten en de sferen. En zo boetseren wij ook de aether, waarin God spreekt, de levende kracht zelf, en niet te vergeten het vuur, dat soms is het vuur van begeerte en hartstocht, soms het vuur van een gezondzijn en soms het vuur, waarmee wij doorzetten, omdat wij iets erkend hebben, wat voor ons noodzakelijk is.

Wij zijn deel van de elementen en die elementen zijn deel van God. Maar kunnen wij eigenlijk zeggen, dat wij God dienen, als wij deze elementen, deze elementaire krachten in onszelf niet erkennen? Er moet in ons een eenheid zijn, een samenwerking, zoals in de schepping zelf, en laten we dan rustig spreken over die oude elementen. Maar is er dan in ons niet het levensritme, dat moet samengaan met alles in ons wezen? Met ons denken en streven naar buiten toe; met ons elan en onze hartstocht zo goed als met onze behoefte om de kust te vormen van ons leven, het contact met de mensheid.

Dan kunnen we zeggen, dat we hulpeloos zijn en dat we niets kunnen.

Wanneer de aarde beeft, vernietigt ze soms veel, maar ze vindt haar nieuw evenwicht, indien ons wezen werkelijk het evenwicht wil aanvaarden, dat we moeten ervaren. Dan zullen we misschien uiterlijke dingen omgooien, dan zal er misschien een oorlog zijn, maar we vinden weer de rust, de gedragenheid; we vinden de eenheid met God, die noodzakelijk is.

Inwijding, dat is niet alleen maar het wandelen door een donkere gang of het bestijgen van eindeloze trappen ergens naar een onbekend doel, waar de God der wijzen troont. Inwijding is het voortzetten van het begrip wijding. Het is de herinnering aan God, die in ons bestaat, omzetten in de daad, in de praktijk. Het wil zeggen; alles, wat in ons aan magisch vermogen, magische kracht, aan geloof, aan zekerheid rust en sluimert of slaapt, maken tot werkelijkheid.

U kunt als mens een wereld boetsen, en denk niet dat u machteloos bent. Denk niet dat uw frustraties nu ook werkelijk behoeven te bestaan en dat uw machteloosheid een feit is. Denk niet dat uw zwakte en uw sterkte uw werkelijk wezen uitmaken.

Begrijp, dat u deel bent van het Eeuwige en dat u in het leven al die dingen moet leren samenvoegen tot een aaneensluitend geheel. Dan geeft het helemaal niet wat de wereld denkt en wat de wereld zegt. Het is zelfs niet belangrijk wat de wereld antwoordt. Het is belangrijk dat u eerlijk uzelf bent. Het is belangrijk dat u uiting geeft aan alle kracht, die in u leeft en dan kunt u desnoods zoals de apostelen op een gegeven ogenblik beziel worden en duivelen uitdrijven, of zoals de 72, die het Pinksterfeest samen vierden, vele talen spreken.

Denk niet dat u beperkt bent, tot wat u nu bent. En denk niet dat u het voor elkaar kunt krijgen, wanneer u alleen naar woorden van gedragenheid en aanvaarding en goddelijke liefde uit uw mond laat rollen tegen iedereen. Daarmee komt u niet verder. Maar wat leeft er in u? Waarom begeert u zo de magische kennis? Voelt u soms dat er in u een magische kracht bestaat? Probeer haar dan te gebruiken. Waarom zoekt u altijd naar een houvast? Kunt u het ene geloof niet aanvaarden en wilt u het andere niet meer erkennen, omdat het u teveel bindt? Keer terug tot uzelf.

En waarom leeft ge alleen op deze wijze? Misschien omdat u bang bent anders bespottelijk te zijn in de ogen der mensen of te handelen tegen de gebruiken in? Dat is eigenlijk maar dwaas, want dan bent u zichzelf niet en leeft u niet uw werkelijk wezen. Kunt u werkelijk in de dwaasheid, in de vertekening van uw eigen wezen nog ergens inwijding vinden? Kunt u God vinden en kunt u winding vinden? Volgens mij niet.

Het is natuurlijk maar, hoe je het bekijkt. Ik weet, dat er mensen zijn, die wijding alleen kunnen vinden in vals sentiment en oneerlijkheid, omdat ze de werkelijke echo der eeuwigheid in zich niet willen, niet durven en niet kunnen horen. Ze kunnen het niet verdragen. En ik weet, dat er mensen zijn, die jaren, ja, een heel leven zoeken naar inwijding en bouwsteen na bouwsteen aandragen en tenslotte niet verder komen dan anderen, omdat ze zichzelf niet kennen. Niet wat je zou willen zijn en niet wat je denkt te moeten zijn, maar dat wat je bent. Het is je brug naar God, het is je band met de eeuwigheid. Wanneer je dat begrijpt, ben je al een heel eind verder.

Alle kracht, alle magie zoals dat heet en alle miraculeuze krachten uit God om een andere naam te gebruiken komen voort uit uw werkelijk ik. Wanneer u dat werkelijke ik met een volledige erkenning van het Hogere en met uw gehele wil richt op onverschillig wat, dan is er de magie, dan is er het omvormen, dan is er de manifestatie en de erkenning, waarbij je geestelijk en stoffelijk, geestelijk of stoffelijk komt tot iets hogers, iets beters, iets werkelijkers.

Wijding is nu eenmaal niet iets, waarin je directe leringen moet gaan geven. Maar kan ik tot God gaan? Kan ik de echo, de herinnering van wat eens was, de volmaaktheid, ooit oproepen zonder wijding? Volgens mij niet. En daarom vind ik het ook helemaal niet zo gek, dat ik aan het einde van dit betoog ook nog enkele punten ga vaststellen en stipuleren. Dat mag misschien wel? Ja, ik hoop niet dat u denkt: Nou ja, vandaag is het ook maar zozo, he. Er zijn mensen, die van gezwollen taal houden. Ik kan ook gezwollen spreken. Zo gezwollen, dames en heren, dat u er niet tussen door kunt komen. Maar ik praat liever als vriend onder vrienden. Moet u luisteren.

Alle wijding ligt in onszelf en kan slechts in onszelf worden ervaren als een herinnering van de eeuwigheid, die in ons bestaat.

Alle inwijding is het hernieuwd werkelijk maken van de eeuwige herinnering, die in ons leeft in alle vormen, in alle talen, in alle gestalten, die voor ons toegankelijk zijn. Ons wezen dat met het Eeuwige spreekt en van uit zichzelf de eeuwigheid weer opbouwt, wordt ingewijd, het treedt in tot hogere werelden, tot hogere kennis. Ons wezen, dat de inwijding slechts ziet als een gave, die ons van buiten af wordt gegeven, slaagt niet.

De kracht van het Goddelijke of de magische kracht, het vermogen om dingen te leiden, waarnaar we soms verlangen en soms ook zoeken, bestaat niet werkelijk buiten ons. Wij kunnen eenzijn met krachten uit de geest. Wij kunnen meester zijn over demonen, maar werkelijk iets bereiken kunnen we alleen, indien ons innerlijk wezen de eenheid met zijn bron erkent en de kracht van deze ziet als het middel, waarmee hij in de wereld niet slechts zichzelf maar deze kracht tot uiting brengt.

Wie in zich waar is en waar leeft, vindt niet slechts de wijding voor een kort ogenblik maar de inwijding, waarbij je steeds sterker doordringt, totdat je beseft dat Meesters, ja, zelfs de hoogste krachten van geen belang zijn, omdat ze deel zijn van je wezen, omdat er slechts een waarheid is: God, en dat God voor ons is de liefde, waaruit wij bestaan, de wet die ons leven vorm geeft en het doel, waarin ons leven de volmaaktheid kent en in zichzelf erkent.

(Tot zover het verslag. Door een storing in het apparaat was het niet mogelijk het laatste gedeelte ook nog te verwerken. De redactie.)